

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4235

гр. София, 18.05.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в закрито заседание на 18.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разгледа дело номер **4709** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 АПК.

Образувано е по жалба, подадена от Т. П. Т., с адрес: [населено място], чрез адв. СТ. Ц., срещу допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1204-000053/20.04.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в Сектор "Пътна полиция" при СДВР.

С жалбата съдът е сезиран с отделно искане, което приема за такова, направено на основание чл. 166, ал. 4 от АПК, да се постанови спиране на изпълнението, което е и предмет на настоящото производство.

Искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение е аргументирано с твърдения за настъпване на значителни вреди, произтичащи от факта, че жалбоподателят бил с прекратено трудово правоотношение, вследствие на издадената заповед.

Административен съд – София-град, в настоящият състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от процесуално - активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за

съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр., ал. 4 от АПК.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл. 166, ал. 4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС, т. е. така, защото макар предварителното изпълнение на заповедта да не е допуснато с разпореждане на издалия го орган по чл. 60, ал. 1 АПК, а следва от специална законова разпоредба - чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол.

В конкретният случай спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС. Мярката е наложена на основание чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

В настоящият случай с жалбата се представят доказателства за евентуалните вреди, които жалбоподателят би претърпял от временното отнемане на СУМПС за срок от 18 месеца, вследствие на това, че не може да работи като шофьор на МПС по трудов договор. Създаването на временни неудобства за жалбоподателя би представлявало определени затруднения и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за него. Но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т. е. нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително изпълнение. С оглед на това фактът, че жалбоподателят не може да управлява МПС предвид отнемането на СУМПС и невъзможността за работа като шофьор не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди. Няма пречка обаче същият да работи по различно

трудова правоотношение с различна професия.

Всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна, съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост. С оглед изложеното, искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед е неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 166, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, III отделение, 33-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от Т. П. Т., с адрес: [населено място], чрез адв. СТ. Ц., срещу допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1204-000053/20.04.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в Сектор "Пътна полиция" при СДВР.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от съдебния акт да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: